

Toruń, dnia 28 sierpnia 2025 r.

ŚG-I-B.7245.1.297.2025

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12, ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572 ze zm.)

p r e d s t a w i a m

stanowisko, w którym interpretację opisaną w piśmie z dnia 11 sierpnia 2025 r. przez X, reprezentującego X, prowadzącego działalność pod nazwą: X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433 ze zm.), w sprawie dotyczącej ustalenia, że:

1. wnioskodawca, z tytułu nieodpłatnego i niefiskalizowanego na kasie fiskalnej wydania produktu, np. w zamian za punkty z aplikacji MojeM, nie jest zobowiązany do pobierania opłaty od użytkownika końcowego, o której mowa w art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców – **uznam za nieprawidłową**;
2. wnioskodawca nie jest zobowiązany do pobierania opłaty od użytkownika końcowego, o której mowa w art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w przypadku opakowań, które były uszkodzone lub zniszczone i nie były przedmiotem wydania na rzecz konsumentów (użytkowników końcowych) – **uznam za prawidłową**.

U z a s a d n i e n i e

Pismem z dnia 11 sierpnia 2025 r., adwokat X, reprezentując X, prowadzącego działalność pod nazwą: X, zwany dalej Stroną lub Wnioskodawcą, złożył wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w sprawie obowiązku uiszczenia opłaty wskazanej w art. 3b ust. 1 ww. ustawy (tzw. opłata konsumencka). Przedmiotowy wniosek został złożony do Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego z uwagi na prowadzenie na terenie województwa kujawsko-pomorskiego działalności gospodarczej związanej z koniecznością pobierania opłaty konsumenckiej SUP (zgodnie z załączonym wydrukiem z CEiDG).

Do wniosku zostały załączone następujące dokumenty:

- pełnomocnictwo;
- potwierdzenie wniesienia opłaty za pełnomocnictwo;
- potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji o interpretacji indywidualnej zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy – Prawo przedsiębiorców;
- wydruk z CEiDG.

Zgodnie z art. 34 ust. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców, adwokat X, reprezentujący X, prowadzącego działalność pod nazwą: X, we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedstawił zaistniały stan faktyczny oraz własne stanowisko w sprawie:

Zgodnie z informacją zawartą we wniosku, X (działalność gospodarcza pod nazwą: X), prowadzi jako franczyzobiorca, na terenie województwa kujawsko-pomorskiego, lokale gastronomiczne funkcjonujące pod nazwą „McDonald’s”. Zajmując się sprzedażą posiłków oraz napojów, także w formie „na wynos”, Wnioskodawca ma obowiązek pobierania opłaty od swoich klientów za jednorazowe opakowania z tworzyw sztucznych na żywność i napoje (tzw. opłata SUP). Wnioskodawca dokonuje wydań napojów w opakowaniach plastikowych zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie. Wydania odpłatne są fiskalizowane za pomocą kas rejestrujących i jako sprzedaż ujęte w rejestrach i ewidencjach podatkowych Wnioskodawcy. Natomiast wydania nieodpłatne mogą polegać na realizacji akcji promocyjnych francyzodawcy, tj. sieci McDonald's, w których Wnioskodawca ma obowiązek uczestniczyć zgodnie z umową franczyzy. Konsument w aplikacji mobilnej otrzymuje punkty za każde zakupy i może wymienić zgromadzone punkty na różne nagrody. W ramach programu możliwe jest również nabywanie pewnych produktów w promocyjnych cenach. To ostatnie jest fiskalizowane i traktowane jako sprzedaż. Natomiast w przypadku nieodpłatnego wydania nagród w zamian za punkty, wydanie to nie podlega fiskalizacji.

Ponadto, część opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych ulega uszkodzeniu lub zniszczeniu zanim zostanie wydana konsumentowi. W takiej sytuacji opakowania te nie są ani przedmiotem sprzedaży, ani nieodpłatnego wydania. Nie są też fiskalizowane za pomocą kasy fiskalnej.

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej poddano w wątpliwość konieczność pobierania od użytkownika końcowego tzw. opłaty konsumenckiej (art. 3b ust. 1 ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej):

1. z tytułu nieodpłatnego i niefiskalizowanego na kasie fiskalnej wydania produktu, np. w zamian za punkty z aplikacji MojeM;
2. w przypadku opakowań, które były uszkodzone lub zniszczone i nie były przedmiotem wydania na rzecz konsumentów (użytkowników końcowych).

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

1. W ocenie Wnioskodawcy, z uwagi na przedstawiony stan faktyczny, nie zachodzi konieczność pobierania od użytkownika końcowego tzw. opłaty konsumenckiej z tytułu nieodpłatnego i niefiskalizowanego na kasie fiskalnej wydania produktu, np. w zamian za punkty z aplikacji MojeM.
2. Zdaniem Wnioskodawcy, nie ma on również obowiązku pobierania opłaty konsumenckiej SUP w przypadku opakowań, które były uszkodzone lub zniszczone i nie były przedmiotem wydania na rzecz konsumentów (użytkowników końcowych).

Strona we wniosku uznała, że jej restauracje stanowią jednostki handlu detalicznego w rozumieniu przepisów ww. ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Przepisy te decydują o poborze opłaty konsumenckiej SUP od użytkownika końcowego, któremu Wnioskodawca wydaje np. napój w plastikowym kubku. Użytkownikiem końcowym jest klient restauracji, który nabywa posiłek lub napój celem konsumpcji.

Wnioskodawca przywołał również definicję wprowadzania do obrotu, która zgodnie z ww. ustawą produktową rozumiana jest jako pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach

działalności gospodarczej, odpłatnie albo nieodpłatnie, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

Zdaniem Wnioskodawcy, nie pobiera się opłaty konsumenckiej za opakowania, które uległy zniszczeniu i nie zostały wydane użytkownikowi końcowemu.

Ponadto, Strona we wniosku wskazała na uzasadnienie do projektu ww. ustawy produktowej (Sejm IX kadencji, druk sejmowy nr 3009, www.sejm.gov.pl), w którym zauważono, że przedmiotowe przepisy zobowiązują przedsiębiorców pobierających opłatę konsumencką do składania sprawozdania na zasadach określonych w ustawie o odpadach. Sprawozdanie będzie m.in. obejmowało dane o liczbie nabytych i wydanych użytkownikowi końcowemu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w załączniku nr 6 do przedmiotowej ustawy. Nie ma w tym przypadku znaczenia, czy wydanie jest odpłatne czy nieodpłatne, i czy podlega, lub nie, fiskalizacji na kasach rejestrujących. W uzasadnieniu podkreślono również, że „Opłata ta ma na celu zniechęcenie konsumentów do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych tworzyw lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku, a w rezultacie osiągnięcie zmniejszenia ich stosowania. Opłata dotyczy produktów oferowanych zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie.”

Wnioskodawca zauważył, że art. 3b ust. 1 ww. ustawy produktowej nie różnicuje pobrania opłaty od tego, czy jednostka handlu detalicznego sprzedaje napój, czy wydaje go nieodpłatnie. Istotne jest bowiem wydanie opakowania użytkownikowi końcowemu. Za to nabycie użytkownik końcowy ma uiścić opłatę konsumencką, gdyż to jego ma obciążać ciężar nabycia opakowania z tworzyw sztucznych. Ma to kształtować pro środowiskowe wybory konsumenckie. W tym samym wniosku Strona wskazała, że użytkownik końcowy w jego restauracji ma możliwość skorzystania z własnego kubka/opakowania lub droższego kubka wielorazowego, dostępnego w trzech opcjach w zależności od nabywanego produktu. W związku z tym, w przypadku wydań nieodpłatnych, Wnioskodawca nie pobiera opłaty konsumenckiej od użytkownika końcowego i nie przekazuje takiej opłaty na konto wyznaczone przez marszałka województwa. Zdaniem Wnioskodawcy, gdyby takie nieodpłatne wydanie napojów (np. kawy) podlegało opłacie konsumenckiej musiałoby to oznaczać, że sam Wnioskodawca finansuje koszt tej opłaty z własnych środków, a nie taki był przecież cel wprowadzenia tej opłaty.

Zgodnie z powyższym, zdaniem Wnioskodawcy, wobec:

- braku dowodu sprzedaży nieodpłatnego wydania opakowań z tworzyw sztucznych;
- braku pobrania opłaty konsumenckiej od użytkownika końcowego oraz
- idei powrotnego wykorzystania zużytego opakowania (restauracje Wnioskodawcy realizują pro środowiskowy postulat zamkniętego obiegu, dzięki któremu zabrudzone opakowania po posiłkach, przerabiane są na ręczniki papierowe i papier toaletowy, które trafiają z powrotem do restauracji w całym kraju)

uzasadniona jest teza, że z tytułu nieodpłatnego i niefiskalizowanego na kasie fiskalnej wydania produktu, np. w zamian za punkty z aplikacji MojeM, nie jest należna opłata konsumencka.

Nawiązując do powyższego Marszałek Województwa Kujawsko-Pomorskiego przedstawia stanowisko w kwestii stosowania przepisów prawa w przedmiotowej sprawie.

Biorąc pod uwagę rodzaj prowadzonej przez Stronę działalności oraz przedstawione przez Wnioskodawcę stanowisko istotne jest przybliżenie, zawartych w ww. ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, następujących pojęć:

- Przedsiębiorca – zgodnie z art. 2 pkt 9b ww. ustawy produktowej, za przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, ze zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy;
- Wprowadzanie do obrotu – zgodnie z art. 2 pkt 12a ww. ustawy produktowej, rozumie się przez to pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

Powyższe definicje wskazują, iż przedsiębiorca, który wytwarza i wprowadza produkty do obrotu albo importuje produkty lub dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów jest wprowadzającym do obrotu, ponieważ to ten przedsiębiorca dokonuje pierwszego dostarczenia produktu na terytorium kraju w ramach swojej działalności gospodarczej. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż Wnioskodawca występując w charakterze prowadzącego jednostkę handlu detalicznego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są napoje lub żywność pakowane w opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych nie jest wprowadzającym te opakowania do obrotu i nie mają tu zastosowania przepisy art. 3k ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców dotyczące uiszczania opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Wnioskodawca występując w roli jednostki handlu detalicznego lub jednostki gastronomicznej, w których oferowane są napoje lub żywność pakowane w opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych jest zobligowany do pobrania tzw. opłaty konsumenckiej od użytkownika końcowego nabywającego te produkty. Strona nie występuje w tym przypadku w roli wprowadzającego opakowania tylko w roli oferującego opakowania, zatem nie ma tu zastosowania definicja wprowadzenia opakowań do obrotu.

Zgodnie z art. 3 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i (UE) Rady 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko produktem jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego nazywany jest produkt, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Z uwagi na konieczność zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko i zdrowie człowieka poprzez zmniejszenie ich stosowania, zgodnie z art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przedsiębiorcy prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego oraz jednostki gastronomiczne, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, są zobligowani do pobrania opłaty od użytkownika

końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach. Niepobieranie opłaty od użytkownika końcowego grozi administracyjną karą pieniężną w wysokości do 20 000 zł wymierzaną, w drodze decyzji, przez właściwego wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej (art. 40a pkt 1 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej).

Powyższe przepisy zobowiązujące do pobierania opłat dotyczą produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które Wnioskodawca oferuje w swoich restauracjach, czyli zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie użytkownikowi końcowemu. Gdyby ustawodawcy zależało na pobieraniu opłaty konsumenckiej wyłącznie od użytkowników końcowych nabywających produkty odpłatnie, to z pewnością w ustawie znalazłby się zapis o „sprzedaży produktów”, a nie, jak obecnie, o „oferowaniu produktów jednorazowego użytku”.

Nawiązując do powyższego oraz odnosząc się do zapisów wyżej przytoczonego uzasadnienia do projektu ustawy o obowiązkach przedsiębiorców należy przyjąć, że opłata konsumencka wynikająca z art. 3b ust. 1 ww. ustawy ma na celu zniechęcenie konsumentów do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych tworzyw lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku, a tym samym ma przyczynić się do zmniejszenia ich stosowania. Opłata ta dotyczy zarówno produktów oferowanych odpłatnie, jak i nieodpłatnie, i musi zostać pobrana od użytkownika końcowego nabywającego produkty w restauracji Wnioskodawcy, i przekazana na stosowne konto wyznaczone przez marszałka województwa.

Użytkownikiem końcowym, od którego należy pobrać opłatę, o której mowa w art. 3b ust. 1 ww. ustawy, nazywa się podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu wykorzystania ich na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży (art. 2 pkt 11ac ww. ustawy).

Jednocześnie należy zauważyć, że ustawa obliguje przedsiębiorców do pobierania rzeczonoj opłaty konsumenckiej za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ww. ustawy, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty (czytaj opakowania). W przypadku opakowań, które były uszkodzone lub zniszczone i nie były przedmiotem wydania na rzecz konsumentów (użytkowników końcowych) należy mówić o odpadach, a nie o pełnowartościowych produktach. Natomiast opłata konsumencka jest pobierana przez sprzedawcę od konsumenta za opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i ma na celu ograniczenie użycia tych produktów plastikowych, a nie karę za ich zniszczenie. W związku z powyższym należy przyjąć, że skoro opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych uległy zniszczeniu, a tym samym stały się odpadem i nie zostały wydane klientowi ostatecznemu, to Wnioskodawca nie pobiera opłaty konsumenckiej za zniszczone opakowania i tym samym nie przekazuje jej na konto wyznaczone przez marszałka województwa.

Wobec powyższego zdecydowano jak w sentencji.

Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji służy Stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Toruniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego w terminie 14 dni od daty doręczenia przedmiotowej decyzji. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia tut. Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Otrzymują:

1. X
Pełnomocnik - X
2. aa